

Vstal z mŕtvych – vstaneme z mŕtvych

21. apríla 2024 ✚ Cirkev

„Lebo ak sme s ním zrástli a stali sa mu podobnými v smrti, tak mu budeme podobní aj v zmŕtvychvstaní.“
(Rim 6,5)

Sebastiano Ricci, Zmŕtvychvstanie

zdroj: wikimedia commons / Google Art Project

V ďalekom kraji smerom na východ, v Palestíne, pri meste Jeruzalem na hore zvanej Golgota nachádza sa hrob vytesaný do skaly. Tento skromný, jednoduchý kamenný hrob počas devätnástich storočí už mnohé milióny kresťanov tiahol k sebe. Nedbajúc na hrozné ťažkosti cestovné, nevýslovné milióny kresťanov putovali tam, aby padli k tomu kamennému hrobu a skrúšene bozkávali tie chladné kamene.

Ale ktože ležal v tom hrobe? Snáď prorok? Nie. Väčší je On od všetkých prorokov, lebo to ste mohli čítať, že proroci Eliáš, Elizej vzkriesili mŕtvych, ale to ste nikdy nečítali a ani nebudete čítať, žeby boli proroci z vlastnej sily z mŕtvych vstali. Nuž teda kto ležal v tom hrobe? Snáď mučeník? Nie. Väčší je On od všetkých mučeníkov, ktorý zomrel, lebo sám chcel; zomrel, aby vyjaval svoju lásku. Ale i vstal z mŕtvych, keď chcel, aby dokázal svoje božstvo. Áno, v tom kamennom hrobe na Golgote Ježiš Kristus, Boh a človek ležal tri dni, na tretí deň z vlastnej sily slávne vstal z mŕtvych, ako to bol predpovedal.

Môj Pane Ježišu Kriste! Pravdovravný si, lebo si dodržal slovo. Hrdina si, lebo si premohol svojich nepriateľov. Vykupiteľ sveta si, lebo obetoval si sa za všetkých ľudí. Boh si, lebo z vlastnej sily vstal si z mŕtvych!

1. Ľudská márnomyseľnosť stavia chýrnym ľuďom veľkolepé sochy, nádherné hrobky, aby ich potomkovia aspoň obdivovali, keď ich už nemôžu vidieť. Čítal som, že kráľovná Artemisia dala postaviť svojmu nebohému mužovi Mausoleovi tak nádhernú hrobku, že z ďalekých krajov prichádzali ľudia obdivovať ju a od tých čias sa každá významnejšia hrobka volá mauzóleum. Čítal som tiež, že faraóni, egyptskí králi si dali postaviť hrobky veľké ako vrchy, aby tisícročia hlásali ich meno, ich slávu. Na tieto obrovské náhrobky popísali až k nebu siahajúce lži, avšak predsa sa neopovážili napísať: „Vstal z mŕtvych, nie je tu.“ Toto je

slávou jedine golgotského hrobu. Nad ním skvelejšie od alabastrov mauzólea žiari, vyššie od faraónskych pyramíd vznáša sa toto slovo: „Vstal z mŕtvych.“

Hrob na Golgote dokazuje dve kresťanské pravdy: zmŕtvychvstanie tela a život večný. Učí nás tej nevýslovne blaženej viere, že ako Kristus vstal z mŕtvych a žije naveky, tak i my vstaneme z mŕtvych a budeme žiť naveky. Ako to sv. Pavol apoštol píše: „Lebo ak sme s ním zrástli a stali sa mu podobnými v smrti, tak mu budeme podobní aj v zmŕtvychvstaní.“ (Rim 6,5)

Vstal z mŕtvych – vstaneme z mŕtvych

Táto viera posilňuje slabého, posmeľuje bojazlivého, aby nebál sa smrti; smrť pre telo je len spánkom, z ktorého prebudí sa v súdny deň. Táto viera dáva útechu prenasledovaným, uspokojí chudobných; prenasledovaní obdržia zadostučinenie, chudobní náhradu za všetky svoje útrapy.

Roku 303 po narodení Krista Pána v Ríme znova vypuklo prenasledovanie kresťanov. Cisár Dioklecián chcel pripraviť ľudu veľkú zábavu, dal pochytať kresťanov – mužov i ženy, mladých i starých –, aby na nich v cirkuse na konci hier vypustili divoké zvery. Levy, tigre a iné krvilačné dravce už viac dní nechali o hlade, aby čím krutejšou zúrivosťou roztrhali kresťanov. Pohanovia sa už vopred tešili tomu veľkolepému divadlu, ako budú kresťania horekovať, od strachu sem a ta utekať, keď uvidia rozzúrené dravce.

Ale aké veľké bolo sklamanie a zarazenie pohanov, keď videli, že kresťania ani nehorekujú, ani nebehajú, lež jeden druhého objímajúc čarokrásne spievajú, až ich tie vyhľadované divoké zvery jedného za druhým na kusy roztrhali. Spev vždy tichšie a tichšie znie, až celkom umŕkne, duše všetkých odleteli do blaženej večnosti. Čo to za pieseň spievali tí hrdinskí mučeníci?

„Resurrexit, aleluja, resurgemus, aleluja“ – čo znamená: Vstal z mŕtvych, aleluja – vstaneme z mŕtvych, aleluja.

Táto pieseň víťazoslávne ozývala sa z úst kresťanských obetí: táto viera Kristova učinila ich silnejšími od levov. Touto vierou mučeníkov bije i naše srdce. Mocou hlbokého presvedčenia každodenne vyznávame svoju katolícku vieru: „Tretí deň vstal z mŕtvych.“

2. Ježiš mnohokrát hovoril, ba i prisahou potvrdil: „Ja som Boh.“ Pre toto musel zomrieť. Aj apoštoli zomreli pre Ježiša, tým dokázali, že Ježiša i oni mali za Boha. Ale Kristus Pán nielenže povedal, lež i dokázal, že je On Boh. Dokázal to svojím učením, zázrakmi, svojím svätým životom. Z Jeho dôkazov najjasnejší, najsilnejší je ten Jeho čin, že zo svojej vlastnej sily vstal z mŕtvych. Opätovne predpovedal svoje zmŕtvychvstanie. Farizeji žiadali, aby im nejakým zázrakom dokázal, že je poslaný Bohom. Na to im takto odpovedal: „Zlé a cudzoložné pokolenie žiada znamenie. Ale znamenie nedostane, iba ak znamenie proroka Jonáša. Lebo ako bol Jonáš tri dni a tri noci v bruchu veľkej ryby, tak bude Syn človeka tri dni a tri noci v lone zeme.“ (Mt 12,39–40)

Inokedy, keď Pán Ježiš videl, ako ľudia v Chráme bezočivo hlučne kupčia, natoľko sa rozhorlil, že peňazomencom poprevracal stoly, peniaze rozsypal po zemi a jarmočníkov povrazom vyhnal z Chrámu. Kňazi sa pýtali Pána Ježiša, akým právom mieša sa do záležitostí Chrámu a rozkazuje, pokutuje. Nech dokáže zázrakom, že je k tomu od Boha oprávnený. Ježiš im odpovedal: „Zborte tento chrám a za tri dni ho postavím“ (Jn 2,19). Tieto slová vzťahoval na svoju smrť a zmŕtvychvstanie. Slovom: Pán Ježiš tak často a

slávne hovoril o svojom vzkriesení, že židia ani pri Jeho smrti nemohli sa uspokojiť, ešte i vtedy sa Ho báli, keď ležal v hrobe. Preto k vôli väčšej bezpečnosti veľký ako dvere, kameň privälili na Jeho hrob a potom ho pečatou Sanhedrinu – veľrady zapečatili. Ba ešte osem rímskych vojakov žiadali od Piláta, aby strážili hrob.

Avšak Pán Ježiš zmaril všetky ich úmysly.

Ani veľký kameň, ani pečať, ani vojenská stráž nemohla zamedziť, aby vyšiel z hrobu. V tom okamihu nastalo zemetrasenie – zem zatriasla sa tak, že vojaci jeden na druhého padli. Kým vojaci nad príčinami zemetrasenia rozmýšľajú, zatiaľ jeden anjel zašuštiac krídlami potichu spustil sa z Neba. Tichúčko pristúpil k hrobu. Keď vojaci anjela videli, zľakli sa, že ani prehovoriť nemohli, bez dychu mlčky sa dívali na anjela. Tento prídúc k hrobu, polámal pečate, odvalil kameň. Vojaci nahliadnuc do otvoreného hrobu presvedčili sa, že hrob je už prázdny, mŕtveho v ňom niet. Zutekali do mesta, zvestovali veľkňazom, že Ježiša už v hrobe niet, vstal z mŕtvych. Videli anjela zostúpiť z Neba, ktorý odvalil kameň od hrobu, tento však bol už prázdny.

3. Židovská veľrada sa nielen od strážnikov dozvedela, že Ježiš vstal z mŕtvych; veď apoštoli všade verejne hlásali, že Ježiš vskutku vstal z mŕtvych, videli Ho svojimi vlastnými očami, nie raz, ale štyridsať dní, zhovárali sa, jedli s Ním; zjavil sa im nielen na jednom, ale na viacerých miestach: v dome, na morskom pobreží, na vrchu, v záhrade; nielen jednotlivcom, ale odrazu všetkým apoštolom, ba i celému zástupu, v ktorom bolo vyše päťsto ľudí.

Keď židia nemohli vyvrátiť Ježišovo vzkriesenie, pochytili apoštolov, bičovali ich a zakázali im hlásať evanjelium nazaretského Ježiša, lebo apoštoli ich verejne za Bohovrahov vyhlasovali. Táto obžaloba ako peklo páčila svedomie židov. Predsa neuznali Ježiša za Boha, hriechne svedomie spravilo z nich duševných zaslepencov. Nuž ale či sa toto nedeje i za našich čias? Kristus i dnes žije. Žije všade. Neviditeľne prítomný je u nás, v celej Európe, v Ázii, v Afrike, na celom svete. A tak Ho milujú a nenávidia, oslavujú a potupujú, ako v tom čase, keď sa viditeľne zdržoval na zemi. Prečo toto rozdeľovanie duší okolo Krista? Preto, lebo jeden zmŕtvychvstalý Ježiš môže byť len Bohom, teda každé Jeho slovo je božská pravda, ktorú nasledovať, každý Jeho príkaz je Boží príkaz, ktorý zachovávať musíme. Avšak Kristov zákon zakazuje lakomstvo, zakazuje smilstvo: tieto dva hlavné hriechy odvracajú ľudské srdcia od Krista Ježiša.

Koncom minulého storočia v Paríži vo významnejších domoch všeobecnú obľúbenosť požíval istý vysokoučený a príjemný vojenský dôstojník. Ženy ho rady mali a on im usilovne dvoril. Využíval život ako sa v tom svetovom meste len dalo. V skazenej spoločnosti ľahotníckych druhov udusil svoje svedomie, nepotreboval Boha. Stal si medzi tých, ktorí blato kydali k nebu, rúhali sa Bohu. Tento mladík sa volal Chateaubriand, básnik a filozof, neskôr veľký obranca viery.

Pri istej príležitosti ho jeho druhovia zavolali na zábavu. Začalo sa divoké hýrenie. V miestnosti zábavy na stene visel strieborný krížik. Jeden ľahkovážny mladík opojený zábavou svätokrádežnou rukou strhol ten krížik, hodil ho o zem a kopol do neho. Keď to Chateaubriand uvidel, zbledla mu tvár, s hnevom pohoršenia odstrčil toho svätokrádežného pochábeľa, rozhorčene ho okríkol: Daj mu pokoj! Lebo to je môj Boh!“ Zdvihol zneuctený krížik, pobožkal ho a odišiel. Toto zneváženie v ňom prebudilo náboženské povedomie, stal sa bojovníkom Kristovho kríža. A tento kríž nezanechal nikdy.

Muži, kresťania! Keď uvidíte, počujete potupovať Krista: s odporom sa odvráťte od takého prázdnohlavého Bohorúhača, zahrmiac mu rozhorčene: „Daj Mu pokoj, lebo to je môj Boh!“

Bratia a sestry v Kristu! Zostaňme vždy verní svojej kresťanskej viere. V kom by však bola vyhasla láska ku Kristovi a vymrela úcta k Pánu Ježišovi: ten nech sa vráti k Nemu s úprimným srdcom. Keď Pán Ježiš uvidí v tebe opravdivú lútosť a silnú vôľu, že úprimne chceš roztrhať putá hriechov, tak vtedy slovami svojho námestníka v spovednici ubezpečí ťa, že ti všetko odpúšťa, na všetko zabúda, že všetko naveky je zotrené, akúkoľvek škvrnu si mal na svedomí.

Ó, ako blažene ťa to uspokojí. Niet iného prostriedku oslobodiť sa hriechov po krste spáchaných, ako ten, ktorý zmŕtvychvstalý Kristus Pán ustanovil: i ty, i ja musíme sa spovedať. Sladkou vecou je dať sa na pokánie, ale ešte sladšou vytrvalá verná láska.

Drahí moji! Vytrvajte verne pri Kristovi! Dokiaľ On bude kráľom nášho srdca, dotiaľ budeme blažení. Ak budeme žiť v najsladšom Srdci Ježišovom: nad našou dušou svitnú zore slávneho vzkriesenia. Amen.

Text kázne vyšiel pôvodne v knihe Katechizmus v kázňach, IV. zväzok, ktorú napísal Jozef Baráczius, farár v obci Maklár (Hevešská župa, dnešné Maďarsko), knihu preložil do slovenčiny slovenský kňaz Viktor Milan, farár v obci Krivá na Orave a knižne vydal v Ružomberku 1929; pre uverejnenie na stránke Christianitas.sk bola kázeň ešte mierne upravená redakciou.

Staňte sa členom Fatimského Apoštolátu!

Dostanete od nás ako časopis Spojenectvo s Máriou ako dar.

Členovia Fatimského Apoštolátu (FA) však okrem dvojmesačníka dostávajú tiež rôzne sväteniny – medailóny, brožúrky, plakety a podobne. A navyše – za členov FA sú odsľúžené sv. omše a tiež sa zvlášť za nich a za nimi spísané úmysly modlia Služobnice Ducha Svätého počas celonočných adorácií, konaných v kláštore každú druhú noc.

Členstvo vo Fatimskom Apoštoláte je dobrovoľné, fatimský apoštol ho potvrdzuje svojím súhlasom a zasielaním pravidelného príspevku vo forme milodaru. Rovnako tak sa však môže fatimský apoštol kedykoľvek rozhodnúť zrušiť svoje členstvo, čo oznámi buď písomne alebo telefonicky.

Pridajte sa teda k našim pravidelným podporovateľom a staňte členmi Fatimského Apoštolátu – prihlásiť sa môžete na tel. čísle **02/222 00 777**.

Svojím členstvom vo Fatimskom Apoštoláte tým najlepším spôsobom podporíte v týchto neľahkých časoch fungovanie Nadácie Slovakia Christiana, ako aj portálu Christianitas.sk a ich neúnavnú snahu o zachovanie nemenného učenia Cirkvi.

Ďakujeme!

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/vstal-z-mrtvych-vstaneme-z-mrtvych/>